

WEGBEPLANTING

door
A. TE WECHEL.

Naar aanleiding van het artikel over: „De beplantingen langs onze groote verkeerswegen”, door E. D. van Dissel, in „de Kampioen” van 20 October j.l. en overgenomen in dit nummer van het tijdschrift, zou ik gaarne het volgende willen opmerken.

In de eerste plaats betuig ik mijn volle instemming met hetgeen de heer van Dissel onder 1 naar voren brengt, n.l. dat de lanen aan ons land iets bijzonder karakteristieks geven. Zij hebben een groote bekoring.

Inderdaad, want zij zijn bijna zonder uitzondering mooi!

Zij zijn een veilige gids, zegt de schrijver, maar zij kunnen ook, bij het tegenwoordige verkeer hinderlijk en zelfs gevaarlijk zijn. Dit laatste behoeft nu, geloof ik, niet het geval te zijn. Integendeel kunnen de laanboomen de veiligheid verhoogen, indien slechts de wegen iets anders worden aangelegd, dan tot nu toe gebruikelijk is. Thans toch liggen veelal de fietspaden aan beide zijden van den weg en vormen daarmee dikwijls één geheel. Zijn de wegen niet zeer breed, dan loopen de fietsers steeds eenig gevaar door een uitwijkende auto gegrepen te worden. Dit uitwijken van auto's is voortdurend noodzakelijk, aangezien op den weg het verkeer in twee richtingen plaats heeft.

Ik vraag mij nu af of het geen aanbeveling zoude verdienen de fietspaden in het midden te leggen en de weg aan weerszijden daarvan, zoodat op elk van de rijwegen het verkeer slechts in één richting plaats heeft. Plant men den vier rijen boomen, één rij aan beide zijden van het fietspad en verder aan de buitenzijde van de rijwegen, dan heeft men uit veiligheidsoogpunt twee verbeteringen. In de eerste plaats zijn de fietsers volkomen veilig, daar de boomenrijen verhinderen dat auto's op het fietspad komen en in de tweede plaats rijden de auto's veel veiliger tengevolge van het éénrichtingsverkeer. In plaats van met twee fietspaden kan men met één fietspad volstaan, zoodat de totale wegbreedte niet zoo heel veel grooter behoeft te worden. De wegenbouwtechnici mogen overwegen of tegen een dergelijke verdeling van den weg werkelijk nadeelen bestaan, die de voordeelen te niet doen.

Voor mij heeft deze wegverdeling het aantrekkelijke van de vier rijen boomen, waardoor op zeer doelmatige wijze

het laanbeginsel behouden blijft en het karakteristieke en het mooie in ons Nederlandsche landschap blijft bestaan.

Men moge over lanen denken, zooals men wil, maar het blijft een feit, dat de honderdduizenden fietsers in ons land, zeer bijzonder in den zomer, de koele laan prefereeren boven den „aan het landschap aangepasten" open weg. Om de koelte, om den wind en om het intieme van een laan, waaraan we in ons land nu eenmaal gewend zijn.

Mijn tweede opmerking heeft betrekking op punt 9 van de beschouwingen van van Dissel, die bij de keuze van de te gebruiken houtsoorten voor de wegbeplantingen zooveel mogelijk rekening wenscht te houden met in de streek inheemsche soorten. Ik acht dit niet geheel juist en zou willen adviseeren: gebruik voor wegbeplanting den eik en eerst als dit geheel onmogelijk is, zie dan uit naar andere soorten, maar neem b.v. geen linde, peppel of eschdoorn, indien het een weg betreft met een glad wegdek (b.v. asfalt). Eikenblad waait van den weg omdat het nooit volkomen plat is, lindenblad en dergelijk loof kleeft aan den weg vast en verhoogt in sterke mate het slipgevaar. Op klinkerwegen is dit iets minder evident; maar ook daar is het goed met deze eigenschap van het loof rekening te houden.

De eik is bovendien bij uitstek geschikt voor wegbeplanting daar hij met de meest verschillende grondsoorten genoegen neemt, mits hij niet te veel overlast van het grondwater heeft. Daarnaast levert de eik het meest waardevolle hout in ons land, waarnaar steeds vraag zal blijven bestaan. Als nadeel staat daar tegenover, dat de eik op minder rijke gronden een langzame groeier is, waardoor men — en dat is in onzen zenuwachtigen tijd in veler oogen een groot bezwaar — lang moet wachten vóór hij zijn rol als schaduwgever volledig vervult. Hiertegenover moet dan echter weer gesteld worden, dat een eikenlaan ouder kan worden dan een laan van andere boomsoorten, dikwijls eenige eeuwen oud, waardoor men langer kan behouden wat men heeft.

Voor het overige sluit ik mij gaarne volledig aan bij de beschouwingen van den heer van Dissel.